

۸۴-۸۷

IRAN - UNITED STATES CLAIMS TRIBUNAL

دادگاه داوری دعاوی ایران - ایالات متحده

پرونده شماره ۸۴

شعبه سد

رای حکم جزئی شماره ۳ - ۸۴ - ۲۷

آلتراسیستمز اینکورپوریتد،

خواهان،

- و -

جمهوری اسلامی ایران،

ایران،

خوانندگان.

DUPLICATE
ORIGINAL

حکم جزئی

«نسخه برابر اصل»

حاضران:

از جانب خواهان: آقای ریچارد چرنیک،

وکیل دعاوی، از موسدگیبیون، دان اندرکراجر

آقای فیلیپ استیونس،

رئیس، آلتراسیستمز اینکورپوریتد،

آقای فیلیپ سیمونز،

معاون آلتراسیستمز اینکورپوریتد،

آقای ج. ال. دبلیو سیله ویس اسمیت،

وکیل دعاوی، از موسسه دوبرا اندهل باک،

از جانب خوانندگان: آقای محمد کریم اشراق

قائم مقام نماینده رابط جمهوری اسلامی ایران،

دکتر ع. ا. ریاضی،

مشاور حقوقی نماینده رابط

دکترووارسته،
وکیل ایزا ایران

آقای ن. خوشینی
ایزا ایران

آقای آ. زندی،
ایزا ایران

آنچه در این متن ذکر شود را باین نسبت داریم :
نماینده روابط ایالات متحده آمریکا

اول - جریان رسیدگی

در تاریخ ۱۲ نوامبر ۱۹۸۱ (۲۶ آبان ۱۳۶۰) خواهان، آلترا سیستمز بینکورپوریتد (آلترا سیستمز) دعوای خود را علیه خواندگان، جمهوری اسلامی ایران و اینفورمیشن سیستمز ایران ("ایزا ایران") به ثبت رسانده، طالب صدور حکمی به میزان ۶۵۷،۹۴۵/۳۲ دلار با بت تعهداتی که حسب الادعاء از یک فقره قرارداد ناشی شده، به اضافه بهره مبلغ مذبور، لغویک فقره ضمانت نامه به مبلغ ۱۰۰،۰۰۰ دلار یا جبرا ن خسارت ناشی از مطالبه آن توسط ایزا ایران، هزینه‌های مربوط به نگهداری اعتبار اسنادی و هزینه‌های داوری، شده است.

در تاریخ ۲۴ فوریه ۱۹۸۲ (۵ اسفند ۱۳۶۰) ایزا ایران لایحه دفاعیه‌ای به ثبت رسانده به طرح یک سلسله دفعات مربوط به ملاحیت پرداخته، بدھی خود را منکر شده، در خواست نموده که خواهان مبلغ ۳۲،۵۶۰/۹۸ دلار با بت ما به التفاوت مبلغ ۴۵۰ دلار پیش پرداخته‌ای غیر موجه بعلاوه ۳۴۶/۲۱ دلار حسب الادعه ابابت یک فقره پرداخت اشتباھی، منهای ۲۲،۷۸۵/- دلار با بت بدھی مسلم به خواهان، بدھی پرداخت نماید. بعلاوه ایزا ایران ادعاهای خواهان برخی از مقررات قانون بیمه‌های اجتماعی را رعایت

نکرده، لیکن مبلغ مشخصی را ذکر نکرده است. با لاخره، خوانده هزینه های متحمله در مرددا وری را مطالبه می نماید.

جمهوری اسلامی ایران لایحه دفاعیه ای به ثبت نرساند.

در تاریخ ۲۱ مارس ۱۹۸۲ (۱۴ آبانماه ۱۳۶۱) فروردینماه ۱۳۶۱ جلسه استماع مقدماتی برگزار گردید.

دیوان داوری ابتدا دستور برگزاری جلسه استماع برای رسیدگی به بحرخی موضوعات مربوط به صلاحیت و سایر موضوعات را صادر نمود. سپس، دیوان داوری دستور داد که در تاریخ ۲۶ اکتبر ۱۹۸۲ (۴ آبانماه ۱۳۶۱) جلسه استماع کاملاً جهت رسیدگی به کلیه موضوعات تشکیل شود. جلسات استماع به روزهای ۱۲ و ۱۳ نوامبر ۱۹۸۲ (۲۱ و ۲۲ آبانماه ۱۳۶۱) موکول شد.

طرفین قبل از تشکیل جلسه استماع مدارک ولواحی به ثبت رسانند و در ضمن جلسه نیز، شفاهای "دلائلی" را ارائه کردند. بعد از آن مطالبی از طرف خوانندگان تسلیم گردید که که طبق ماده ۲۹ مقررات موقت دیوان داوری هنوز پذیرفته نشده است.

در تاریخ ۵ نوامبر ۱۹۸۲ (۱۴ آبانماه ۱۳۶۱) ایزایران ادعای متقابلی به ثبت رسانده، ادعای خود بد مبلغ ۵۶۰/۹۸، ۳۳، ۲۶، ۲۵۸، ۷۶۷ دلار را تکرا رونیز مبلغ ۱۲، ۴۰۴، ۱۷۷ و ۱۲ ریال بابت که حسب الادعاء آلترا سیستمز بدماسازمان بیمه های اجتماعی و ۱۲، ۴۰۴، ۱۷۷ و ۱۲ ریال بابت مالیات بدو زارت امور اقتصادی و دارائی بدھکار بوده، مطالبه نمود.

دیوان، به موجب یندی ۱، ماده ۳۲ مقررات دیوان داوری تصمیم گرفته است که در مردود ادعاهای آلترا سیستمز، با درنظر گرفتن استثنایات مذکور تحت عنوانیں او ۲ بخش سوم ذیل، و همچنین راجع به ادعاهای متقابل خوانندگان، اقدام به صدور حکم جزئی نماید.

دوم - واقعیات و اظهارات

آلترا سیستمز شرکتی است که طبق قوانین ایالت کالیفرنیا، یکی از ایالت متحده آمریکا، تشکیل شده است.

در تاریخ ۱۵ مه ۱۹۷۶ (۲۵ اردیبهشت ماه ۱۳۵۵) آلترا سیستمز وایزا ایران قراردادی منعقد کرده و طبق آن آلترا سیستمز خدماتی را عرضه می نمود. قرارداد مذبور به طور کامل توسط هر دو طرف اجرا گردید. این قرارداد در تاریخ ۱۹۷۷ پس از آیان یافت.

در تاریخ اول سپتامبر ۱۹۷۷ (۱۵ شهریور ماه ۱۳۵۶) قرارداد دومی ("قرارداد") بین آلترا سیستمز وایزا ایران منعقد گردید که موضوع این ادعا است. طبق قرارداد آلترا سیستمزی با است یست به عنوان مشاور "در رشته علوم کامپیوتروساایز رشته های مربوط" عمل کند. بموجب این قرارداد آلترا سیستمزی با است پرسنل معینی را برای مدت دو سال تامین نماید. قرار بود که وایزا ایران طبق برنا مه معینی، مبالغی را پرداخت نماید. در تاریخ ۱۲ زوئن ۱۹۷۸ (۲۲ خرداد ماه ۱۳۵۶) تغییراتی در قرارداد داده شده طبق آن نرخ خدمات برخی از کارکنان آلترا سیستمز تقلیل یافت ولیکن مقرر گردید که وایزا ایران در مردم افزایش کارکنان اعزامی آلترا سیستمز به حداقل معینی اقدام نماید.

ماده ۱ - ۴ این قرارداد به شرح زیر مقرر می دارد:

مشاور (آلترا سیستمز) در اول هر ماه ایرانی، با است تعداد نفر - ماه کار انجام شده طی ماه ماقبل ایرانی، صورتحسابی طبق مشخصات تعیین شده به وایزا ایران تسلیم خواهد گردید. این قبیل صورتحسابها باید حداکثر ظرف سی روز از تاریخ دریافت صورتحساب ماهانه توسط وایزا ایران پرداخت گردد.

طی دوره اول سپتامبر ۱۹۷۷ تا ۳۱ ژانویه ۱۹۷۹ (۱۵ شهریور ماه ۱۳۵۶ تا ۱۱ بهمن ماه ۱۳۵۷) مهندسین و سایر کارکنان آلترا سیستمز روی طرحهای وایزا ایران کار می کردند. تا مدتی، صورتحسابهای ماهانه طبق معمول به وایزا ایران تسلیم و وجود آنها پرداخت می شد. این پرداختها بنابه ادعای خواهان در سپتامبر ۱۹۷۸ متوقف گردید.

طبق قرارداد، وایزا ایران مبلغ ۱۰۰،۰۰۰ دلار در وجه آلترا سیستمز پیش پرداخت کرد.

در تاریخ ۲۲ سپتامبر ۱۹۷۷ (۵ مهرماه ۱۳۵۶) آلترا سیستمز با صدوریک فقره ضمانت نامه
بانکی صادره به مبلغ ۱۰۰,۰۰۰ دلار توسط بانک ملی در تهران به نام ایزایران
را تائید نموده، تا دیده پیش پرداخت را تضمین کرد. طبق مفاد قرارداد احوالاتیه آن
مقرر گردید که پیش پرداخت از طریق کسر از پرداختهای ماهانه ایزایران به آلترا سیستمز
تا دیدگردد. در تاریخ ۱۶ زانویه ۱۹۸۲ (۱۶ دیماه ۱۳۶۰) (بعد از ثبت دعوی) ایزایران
مبلغ ضمانت نامدرا مطالبه نمود. بانک ملی هم به نوبه خود پرداخت مبلغ ضمانت
نماده صادره از ایالات متحده را خواستار شد. لیکن مبلغ ضمانت نامده بانک ملی
پرداخت نگردید و در عوض، به موجب مقررات جاری وزارت خزانهداری ایالات متحده
بک فقره حساب مسدود به نام بانک ملی افتتاح گردید.

درا ینکه در تاریخ ۱۴ زانویه ۱۹۷۹ (۲۴ دیماه ۱۳۵۷) قرارداد با توافق طرفین از تاریخ
۲۱ زانویه ۱۹۷۹ (۱۱ بهمن ماه ۱۳۵۷) فسخ گردیده، اختلافی وجود ندارد.

به موازات تشدید از هم گسیختگی اوضاع قبل از انقلاب وطی آن، علی رغم کارنکردن
بسیاری از کارکنان ایزایران و علی رغم عدم اقدام در مورد پرداخت صورت حسابها،
خواهان، حسب الادعا، همچنان به عرضه خدمات ادامه می‌داد. با اینهمه، نیروی
کاری که قرار گرفته بود توسط آلترا سیستمز به ایزایران عرضه شود، افزایش نیافت و به حداقل
تعداد پیش‌بینی شده‌گه ۱۵ نفر بوده است.

بنابراین مسئول خواهان، با توجه به اوضاع

واحوال مذکور در فوق، خواهان این حق را داشت که قرارداد را با به عنوان فورس ماژور
یا نقض یا عدم تا دیده از طرف ایزایران، فسخ نماید. طبق ماده ۳ - ۱۵ قرارداد،
در صورت فسخ قرارداد به دلائل مذکور ایزایران باشد با موارد زیر:

الف - انجام کار بمنور را یعنی بخش توسط مشاور تاریخ فسخ، وکلیه مخارج
پرداختی توسط مشاور در را بطبقاً فسخ قرارداد را زگشت کارکنان به
موجب اسناد تائیدی،

ب - هرگونه مبلغ مورد توافق بین ایزایران و مشاور با جبرا نمایر
مخارجی که مستقیماً از فسخ قرارداد ناشی شود. در صورت عدم توافق
در مورد میزان این قبیل مخارج، طبق ماده نوزده، اختلاف از طریق
داوری حل و فصل خواهد شد".

بدمثا ورپرداخت نماید.

بنابه قول خواهان ، فی الواقع وی در دسما مبر ۱۹۷۸ ضمن ارسال تلکن راجع به این قبیل موجبات فسخ قراردادها یزایران اخطارداده و متذکر شده فسخ قرارداد در تاریخ ۳۱ ژانویه ۱۹۷۹ (۱۱ بهمن ۱۳۵۲) محقق شده و برآس پرداخت صورتحساب نهائی به آلترا سیستمز ، حاوی هزینه‌های مورد توافق طرفین ، مبتنی خواهد بود . در اوسط ژانویه ۱۹۷۹ (دیما ۱۳۵۲) یزایران با پیشنهاد مزبور موافقت کرد .

خواهان اظهار می دارد که نهاده‌ی و آقای ب . معتقد مدیرعامل یزایران در مورد "صورتحساب تصفیه نهائی" مذکرده کرده و در با ره آن به توافق رسیدند .

خواهان مدعی است در تاریخ ۱۸ فوریه ۱۹۷۹ (۲۹ بهمن ۱۳۵۲) آخرین صورتحساب خود را که بمحض آن از یزایران خواسته می‌شد که مبلغ $654,212/49$ دلار به آلترا سیستمز بپردازد ، به آقای معتقد دارائمه نمود . طبق اظهار خواهان ، آقای معتقد در تاریخ ۲۰ فوریه ۱۹۷۹ (اول اسفندما ۱۳۵۲) صورتحساب را قبول کرده و در مورد مبلغ مزبور کتاب " موافق نمود .

صورتحساب نهائی شامل صورتحسابهای پرداخت نشده ، ضمانت نامه‌های ضبط شده و پرداخت نشده حسن انجام کار ، هزینه‌های مستهلك نشده استفاده ، هزینه‌های مستهلك نشده مربوط به اعزام و بازگشت کارمندان ، هزینه‌های ویژه حفاظت و پزشکی و درآمد از دست رفته بر اثر فسخ قبل از موعد قرارداد ، بود . گرچه خواهان اعلام کرد که طبق موافقت مربوط به فسخ ، وی استحقاق دریافت کل مبلغ $654,212/49$ دلار را داشته ، معاذکه بعدا " متوجه اشتباها تی در صورتحساب اصلی شده و آنرا به مبلغ $549,237/42$ دلار تعییل کرد .

اکنون خواهان مبلغ $549,237/42$ دلار را به اضافه $461,582/23$ دلار حسب اراده ، بابت خسارات ، ناشی از پرداخت بهره‌جیت استقرار مبلغ مزبور ، مطالعه می‌نماید .
علاوه ، خواهان خواستار مبلغ $4,240$ دلار بابت هزینه‌نگهداری ضمانت نامه است .

با لآخره ، خواهان مدعی است که تمام مبلغ ۱۰۰،۰۰۰ دلار پیش پرداخت دریافتی توسط وی تا دیده شده است ، لذا ضمانت نامه باشدگو شود . خواهان تقاضای کنده که یا ضمانت نامه لغو گردیدیا اینکه ، در صورت آزاد کردن مبلغ ضمانت نامه به نفع ایران ۱۰۰،۰۰۰ دلار با بت جبرا ن خسارتخود در بافت نماید .

خواندگان معتقدند که دیوان داوری به دلایل زیر صلاحیت رسیدگی به ادعاهای دارد :

(الف) آلترا سیستمز مدارکی دال بر اثبات تابعیت آمریکائی خود به دیوان تسلیم نکرده است ، (ب) خواهان طرف اصلی قرارداد موروث نبوده بلکه قرارداد بآلترا سیستمز یا نکورپوریتی تقسیم عملیات ایران ، که یک شرکت ایرانی است ، منعقد گردیده و این شرکت حق طرح دعوى در دیوان را ندارد ، (ج) قرارداد مقرر می دارد که اختلافات از طریق داوری در ایران حل گردد ، که در واقع بدان معنی است که دادگاههای ایرانی برای رسیدگی به چنین اختلافاتی صلاحیت انحصاری دارد . مضافاً "ایزا ایران بدوان" مدعی بود که (د) شرکت مزبوریک واحد خصوصی است مستقل از دولت ایران ، هر چند که در حله استماع ، ایزا ایران صریحاً "مسئله تعیین اینکه آن شرکت طبق مدلول بیانیه حل و فصل ادعاهای تحت کنترل دولت ایران محسوب می شود یا خیر را بعیده دیدیوان داوری واگذار نمود .

بعلاوه ، ایزا ایران در باخ ، استدلال می نماید که دوفقره نامه ای که ادعا می شود آقای معتقد امضاء کرده - یکی در مردم موافق است و با صورتحساب نهائی و دیگری مربوط به موافقت با آزاد کردن ضمانت نامه - سندیت ندارد . بعلاوه ، ایزا ایران مدعی است که آقای معتقد محازبه موافقت بسا این پرداختها و آزاد کردن ضمانت نامه نبوده است .

ایزا ایران ، همچنین نسبت به صحت اقلام مختلف مندرج در صورتحساب نهائی ایران را گرفته است .

ایزا ایران متذکر گردید که در مطالبه ضمانت نامه مذیحق بود ، زیرا بنا به قول ایزا ایران ، مبلغ پیش پرداخت کلا" تا دیده نشده است .

ایزا ایران معتقد است که چون قرارداد در واقع بنا به درخواست آلترا سیستمز فسخ گردیده ،

لذا ، ماده ۳ - ۱۵ قراردادقابل اعمال نیست . مضاوا " ایزا یران استدلال مینماید که در مورد پرداخت مالگی که آلترا سیستمز درخواست کرده یا در مورد صورتحساب نهائی ارائه شده توسط آلترا سیستمز ، هیچگونه توافقی به عمل نیامده است .

ایزا یران معتقد است که چون مسئول پرداخت مبلغ ۲۶،۲۵۸،۷۶۲ ریال با بت بدھی آلترا سیستمز به سازمان بیمه های اجتماعی است ، آلترا سیستمز باید مبلغ مذکور را به ایزا یران پردازد . ایزا یران تاکیدی نماید که وی همچنین مبلغ ۱۷۲،۴۰۴ ریال با بت بدھی مالیاتی آلترا سیستمز به وزارت امور اقتصادی و داراشی مدیون است و بنابراین آلترا سیستمز باید این مبلغ را به ایزا یران پرداخت نماید . ایزا یران مدعی است که این مالیات ها در کارمزدهای پرداختی به آلترا سیستمز مستتر است .

ایزا یران همچنین مدعی است که دوی استحقاق دریافت مبالغی را که با بت خاتمه خدمت کارکنان پرداخته ولی در واقع قرارداد کار آنها خاتمه نیافتد و نیز مبلغ ۴۰،۰۰۰ دلار پیش پرداخت را که حسب اراده ایشان نگردیده است ، دارد .

آلترا سیستمز مدعی است که :

ادعای متفاصل مورخ ۵ نوامبهر ۱۹۸۲ (۱۴ آبان ۱۳۶۱) به موقع به ثبت رسیده است ، اکثر حق بیمه های اجتماعی مربوط به قرارداد ۱۹۷۶ بوده و بنابراین نمی تواند موضوع ادعای متفاصل قرارگیردیا پایا پای شود ، ایزا یران صلاحیت مطالبه مالیات را ندارد ، همواره این تفاهم وجود داشته که آلترا سیستمز تعهدی نسبت به پرداخت حق بیمه اجتماعی نداشته و اگر قانونا " بابت اینگونه حق بیمه ها بدھکار باشد ، خواندگان از طرح دعوى بابت آن ممنوع خواهند بود دیگر اینکه بدھی مالیاتی (قبله) کسر و بنا بر این پرداخت گردیده است ، ایزا یران در مورد مسئولیت آلترا سیستمز بابت بدھی ادعای مالیاتی ، مدرکی ارائه نداده است ، پیش پرداخت کلا " تا دیده شده ، و (با لآخره اینکه) خواهان هیچگونه وجہ اضافی بابت فسخ قرارداد دریافت نکرده است .

سوم - دلایل حکم

خواهان ادله و مدارکی* تسلیم نموده که ثابت می‌کند شرکتی است آمریکائی که بیش از پنجاه درصد سهام متعلق به شهر وندان ایالات متحده بوده ولذا تبعه ایالات متحده در مفہوم مندرج در بیانیه حل و فصل دعاوی (بند ۱، ماده هفت)، می‌باشد.

علاوه، این نکته ثابت شده است که خواهان طرف قرارداد موردنی بوده و آلترا سیستمز اینکورپوریتد - بخش عملیات ایران، بخشی از خواهان است، و نه یک واحد جداگانه.

در رابطه با این مسئله که آیا دیوان داوری نسبت به ادعای مطروحه علیه ایزا ایران، دارای صلاحیت است یا خیر، دیوان به شرح زیر توجه می‌دهد که، ایزا ایران در اظهاریه شبت مورخ ۱۵ سپتامبر ۱۹۸۲ (۱۹ شهریور ماه ۱۳۶۱) خوداعلام نموده که صدر صد سهام سرمایه‌ای وی در "مالکیت دولت ایران" بوده و "ایزا ایران وابسته به سازمان صنایع الکترونیک ایران است". طی استماع، ایزا ایران همچنین اعلام نمود که سهام وی در مالکیت سازمان صنایع الکترونیک، یعنی سازمانی است که سهامش به دولت ایران تعلق دارد. بدینسان محرز است که ایزا ایران تحت کنترل دولت ایران، و علیه‌ذا تابع صلاحیت دیوان داوری است (بند ۱، ماده دوم، و بند ۳ ماده هفتم بیانیه حل و فصل دعاوی).

آخرین موضوع مطروح توسط خوانندگان درباره صلاحیت، اینست که آیا اختلاف انحصاراً در صلاحیت دادگاهی ایران است یا خیر.

قرارداد مورخ سپتامبر ۱۹۷۷ به شرح زیر مقرر می‌دارد:

کلید اختلافات فیما بین طرفین که در ارتباط با، یا ناشی از قرارداد حاضر باشد و از طریق مذکوره و تراصی طرفین حل نشود، نهایتاً "از طریق داوری در ایران، به زبان انگلیسی و بر طبق مقررات آئین دادرسی مدنی ایران، مواد ۶۴۲ تا ۶۷۶ حل و فصل خواهد شد.

دیوان داوری این نظر را داشته است که چنین قیدی، "مشخصاً" مقرر نمی‌دارد که

* سوگندنا مدها و گواهی نامدای از ایالات کالیفرنیا درباره وضعیت شرکت

که اختلافات (ناشی از قرارداد) انحصاراً "در صلاحیت دادگاه‌های صالح‌الحداد ایران باشد...".
تا بتوان صلاحیت نسبت به ادعای اینکه موجب بند ۱ ماده دویانیه حل و فصل دعای این متن
منتفی دانست. رجوع شود به گیبز آندهیل اینکور پوریت دعلیه تو اسپریدیگران حکم اعدادی
شماره ۶ - ۱ ITL در پرونده شماره ۶.

با توجه به مراتب پیش‌گفته دیوان چنین تشخیص می‌دهد که نسبت به ادعای آلترا سیستمز
دارای صلاحیت است.

ب - ما هیئت دعوی برآسان صورتحساب نهائی

خواهان ادعای مربوط به قراردادش را بر مبنای موافقت نامه ادعائی مورخ ۲۵ فوریه
۱۹۷۹ (یکم اسفندماه ۱۳۵۲) فيما بین ایزا ایران و آلترا سیستمز، استوار می‌نماید
که به موجب آن ایزا ایران موافقت کرده است مبالغ مصرح در صورت حساب نهائی خواهان را
بپردازد. در صورت تکمیل دیوان تشخیص دهد که چنین موافقت نامه تعهدآوری منعقد نشده، خواهان
ادعا را بر مبنای خود قرارداد خدمات ارائه شده طبق آن، و یا برآسان قول داده شده در
رابطه با موافقت نامه فسخ مورخ ۱۹ زانویه ۱۹۷۹ (۲۹ دیماه ۱۳۵۲) دایبر پرداخت
صورتحساب نهائی خواهان، مبتنی می‌سازد.

ایزا ایران به این امر معتبر است که قرارداد از تاریخ ۳۱ زانویه ۱۹۷۹ (۱۱ بهمن ماه
۱۳۵۲) فسخ شده است. معهداً، منکراینست که "صورتحساب نهائی" مورد تائید واقع
شده و مدعی است که نامه مورخ ۲۵ فوریه ۱۹۷۹ (یکم اسفندماه ۱۳۵۹) که بد عنوان مدرک
تائید، مورداً ستند آلترا سیستمز واقع شده سندیت نداشت، و به هرجهت آقای معتقد
در آن زمان اجازه واختیار این عمل را از جانب ایزا ایران، نداشت است. ایزا ایران
همچنین مدعی است که "صورتحساب نهائی" در حکم یک قرارداد لازم الرعایت نیست.

بنا بر این اولین مسئله‌ای که بايد حل شود اینست که آیا نامه داشده در حکم تائیدیه
معتبری برای "صورتحساب نهائی" که برای ایزا ایران تعهدآور باشد است یا خیر. خواهان

ادله و مدارکی در تائید صحت امضا آقای معتقد در ذیل نامه را شدیده است . از سوی دیگرا و فاع و احوال و قرائشن مربوط به امضا نامه مورد بحث ، در اینکه این نامه را بتوان بحث بدتا ثبیت بر صورتحساب نهائی تعهدآور برای ایزا ایران تلقی کرد ، ایجاد تردید جدی میکند ، بعلاوه به این امر اعتراف شده که در تهیی این صورتحساب نهائی بسی دقیقی باشی صورت گرفته که از نظر ما آنرا به مبنای غیرقابل اعتمادی برای هرگونه تصمیم گیری در باب میزان بدھی ایزا ایران تبدیل می کند . بنابراین نتیجه گیری ما این است که "صورتحساب نهائی" برای ایزا ایران تعهدآور نیست .

خواهان استدلال می کنند که ماده ۳ - ۱۵ فوق الذکر قرارداد ، مبنای برای تعیین تعهد ایزا ایران در قبال آلترا سیستمز در این پرونده بدست میدهد . ماده یا دشده میزان تعهد را در صورت فسخ قرارداد ، بدلیل تسهیل کار ایزا ایران ، یا به جهت قوه قهریه ، یا بدلیل نقض یا عدم پرداخت بدھی توسط ایزا ایران" ، مقرر می دارد . معهذا ، تا آنجا که مدارک استثنای شان می دهد ، قرارداد فی الواقع طبق تراضی طرفین بدون اینکه هیچیک از طرفین جهت فسخ به هیچیک از دلایل خاص مندرج در ماده ۳ - ۱۵ استنا دجوید ، فسخ شد . با وجود این ، به نظر دیوان ، این شرط از قرارداد باطن متناسبی برای جبران خسارت ، حتی در صورت فسخ دوچار نبود ، به دست می دهد . مطمئناً قابل شدن مسئولیت بیش از حد برای ایزا ایران در شرایطی که فسخ به تراضی طرفین بوده ، و نه با نقض یکجا نباید آن از سوی ایزا ایران ، معقول نیست . لازم به تذکر است که طبق ماده ۳ - ۱۵ آلترا سیستمز - به استثنای کارهای انجام شده - مستحق دریافت "هزینه ها " است ، خواه (الف) هزینه های واقعی منجمله درا بطیبا فسخ و با زگشنت کارمندان ، یا (ب) هزینه های دیگری که مستقیماً ناشی از فسخ باشد (به مبلغی که با توافق متقابل یا از طریق داوری تعیین شده باشد) .

۱- صورتحساب های پرداخت نشده

آلترا سیستمز بر اساس شش صورتحساب تحت شماره های ۵ تا ۱۵ ، با بتکار آن جام شده به موجب قرارداد مطالبات خود را ارشد کرده است . آلترا سیستمز همچنین مدعی وجود

مورتحاب هفتی است که هیچ نسخه‌ای از آن را در اختیار ندارد. در موردش صورتحاب مذکور در فوق، ایزا ایران فقط صورتحاب شماره ۶ را معتبر دانسته و آنرا هم فقط تا میزان ۲۲،۷۸۵/۰۲ دلار از ۴۹،۶۲۱ دلار مندرج در آن با بت کسور معینی که مدعی است می باشد که در شماره ۵ (۳۸،۲۶۲ دلار) به گفته ایزا ایران طی چک شماره ۳۰ ۱۹۷۸ مورخ ۱ نوامبهر ۸۵۴۴۵۴ پرداخت شده است. در مورد صورتحاب بیانی شماره ۷ (۴۶،۰۲۹ دلار)، شماره ۸ (۳۹،۲۶۲ دلار)، شماره ۹ (۲۸،۷۰۳/۰۲ دلار) و شماره ۱۰ (۴۴،۳۶۱/۲۰ دلار) ایزا ایران مدعی است که صورتحابها فاقد مدارک مشتبه‌یاد را ناقص رسمی دیگر است، و با اینکه صورتحاب اصولاً دریافت شده است.

آلتراسیستمز مدارکی ارائه نموده دال براینکه کارهای مشروح در صورتحاب به این الواقع اجرا شده است، یکی از شهود ایزا ایران طی استماع دعوی اقرار کرده که نمی تواند بگوید که کارهای یا دشده‌انجام نگرفته است. ادله‌ی مدارک نیز حاکی از آنست که صورتحابها بد نحو مقتضی و به شیوه عادی با زرگانی ارسال شده است.

در مورد اظهارات ایزا ایران مبنی بر اینکه صورتحاب شماره ۵ به طور کامل پرداخت شده، دیوان داوری مناسب میداند که از طرفین درخواست کند در باب مطالبی که بعد از جلسه استماع راجع به این موضوع به ثبت رسانده‌اند، توضیحات بیشتری بدهند. بنا بر این، این موضوع از حکم جزئی حاضر مانتهی شده و جب رسانیدگی بیشتر مفتوح می‌ماند.

در مورد صورتحاب شماره ۶ دیوان یا داد و مری شود که مدارک و اسناد مرتبط با این صورتحاب نشان می‌دهد که از مبلغ صورتحاب باید ۵۵۰۰/۱ دلار بعنوان قسط باز پرداخت پیش‌پرداختی انجام شده توسط ایزا ایران (به بندفرعی هـ ۳ زیرنگاه کنید) و نیز مبلغ ۴۲۵/۱ دلار بابت مالیات کسر گردد. مطالبات آلتراسیستمز با بت سایر صورتحابها، نشان دهنده مبالغ خالص پس از کسور مزبور است. بنا بر این با بت صورتحاب شماره ۶ خواهان فقط استحقاق دریافت ۴۲،۸۹۶ دلار را دارد.

در مورد صورتحساب شماره ۲ نیز براسان مدارک ارائه شده، عقیده داریم، همچنان که در مورد صورتحساب شماره ۶ باید عمل شود، ۵۰۰۰ دلار باید بابت قسط باز پرداخت مبلغی که توسط ایران پیش پرداخت شده، کسر گردد.

نتیجتاً، آلترا سیستمز استحقاق دریافت مبالغ مندرج در صورتحساب‌های تحت شماره ۶ تا ۱۵ راجمعاً "به مبلغ ۱۲۲،۲۵۱/۴۶ دلار، دارد.

در رابطه با صورتحساب هفتم (۲۲،۷۹۰ دلار) هیچ دلیل و مدرک قانع کننده‌ای توسط آلترا سیستمز در اثبات ادعای خوددا بربرای نکره چنین صورتحسابی وجود داشته و یا در برابر این صورتحساب کارانجام شده، ارائه نگرددیده است. ادعای آلترا سیستمز دایر بر طلب کاربودن مبلغ ۲۲،۷۹۰ دلار فقط مبنی بر اینست که مبلغ مذکور مابالتفاوت جمع اقلام مندرج در صورتحساب نهائی - که میتوان آنرا اثبات نمود - و مبلغی که حسب الادعاء مستقلانه "طی رسیدگی به صورتحساب نهائی" مورد تائید موسسه حسابرسی

Price Waterhouse Iran
Price Waterhouse Iran
قرار گرفته، میباشد. از آنجاکه موسسه حسابرسی صحت برخی از اقلامی را که بعداً "معلوم شد اثباتها" در "صورتحساب نهائی" درج شده گواهی نموده است، ما هیچ دلیلی برای جبران "اختلاف" بین رقم کل حسابرسی شده و صورتحساب‌های مدلل، با "صورتحساب گم شده" فرضی، نمی‌بینیم. بنابراین، مبلغ مورد مطالبه تحت آن "صورتحساب" مردود شناخته میشود.

۲ - ضمانت نامدهای ضبط شده ولی پرداخت نشده در مورد حسن انجام کار

به موجب قرارداد، ایزا ایران ۱۵ درصد مبلغ هر صورتحساب را برای تضمین حسن انجام کار توسط آلترا سیستمز، ضبط کرده است، که این مبلغ میباشد طبق شرایط معینی از قرارداد باید اقساط پرداخت و آخرین قسط در پایان اجرای قرارداد تا دیده شود. تضمین ما در رابطه با اجرای کامل کار مذکور در صورتحساب توسط آلترا سیستمز و استحقاق

وی به دریافت مبلغ صورتحسابیا ، عینا " در مردیا زیرداخت مبالغ ضبط شده قبای
ضمان نامه های حن انجام کارنیز صادق است . این مبالغ بد موجب
ساده شانزدهم قرارداد دواج ب الاد است .

ایران اظهار می دارد که بخش اعظم این ضمان نامه
راطی جک شماره ۱۸۴۱۰۱ مورخ ۲۶ سپتامبر (۱۳۵۷) پرداخته است .
در مردچک شماره ۸۵۴۴۵۴ مذکور در فوق ما این موضوع را تا اظهار نظر درباره مطالب
ومدارک تسلیمی تازه ، از شمول حکم جزئی مزبور خارج می سازیم .

در رابطه با بقیه این ادعای دیوان به شرح زیر توجه می دهد : گرچه آلترا سیستمز طی
اظهاریدای ادعای کرد که با بت خرد داده ۱۳۵۷۵ مبلغ ۸۵،۹۸۰ دلار دریافت کرده است ،
با اینحال بدون هیچ توضیحی اظهار می دارد که مبلغ ۶۵،۲۴ دلار ، یعنی مبلغی به مراتب
بیشتر از ۱۵ درصد قابل کسر طبق قرارداد ، ضبط شده است . همین نحو ، آلترا سیستمز
ادعا می کند که با بت تیرما ۱۳۵۷۵ مبلغ ریالی معادل ۳۶،۳۵۵/۶۵ دلار دریافت کرده
است . مبلغ ۱۸،۰۱۸ دلار مورد مطالبه وی نیز بیش از ۱۵ درصد رقم پرداخت شده است .
با توجه به اظهارات آلترا سیستمز در رابطه با پرداختها خرد داده و تیرما ،
دیوان با بت ادعاهای مذکور ، در حکم جزئی حاضر ، به ترتیب مبالغ ۱۰،۰۰۰ دلار
و ۵،۰۰۰ دلار را ، که ارقام تقریبی هستند ، منظور می نماید . من بت قائل شدن فرمت برای
خواهان جهت توضیح اختلاف حساب ما هیای خرد دوتیر ، ما این موضوع را که خواهان
مستحق دریافت بیش از ۱۵ درصد پرداختها با بت ما هیای مزبور است یا خیر ، به بعد
موکول می کنیم .

بدینسان ، دیوان مبلغ ۱۵،۰۰۰ دلار را در حکم منظور و مبالغ استحقاق مبلغ بیشتر
را منوط به دریافت توضیحات بیشتر می نماید .

۳ - هزینه های مستهلك نشده استخدا می

آلترا سیستمز مبلغ ۲،۰۹۴/- دلار با بت هزینه های مستهلك نشده استخدا می

متحمله توسط وی، به عنوان بخشی از " سرمایه‌گذاری اولیه "، مطالبه نموده است . ایزا ایران عمدتاً " بد منظور تحقیل اطلاعات تخصصی و روش‌های فنی التراسیستمز از طریق اعزام کارکنان خارجی به ایران، اقدام به عقد قرارداد نمود . هزینه‌های استخراج می‌باشد طی سورت حساب‌های متواتری در طول مدت قرارداد، به عنوان بخشی از مبالغی که باست کار آنجام شده بـ بدھکار حساب کارفرما منظور می‌شود ، مستھلک گردد .

با توجه به این واقعیت که قرارداد با تراصیر طرفین فسخ گردیده، بد نظر دیوان داوری، منطقاً نمی‌توان ایزا ایران را در مورد این نوع هزینه‌ها، متعهد دانست .
بنا بر این، این قلم از ادعای رد می‌شود .

۴ - هزینه‌های مستھلک نشده اعزام و احصار کارمندان

التراسیستمز بعلاوه، مبلغ ۵۸۳،۱۷ دلار باست هزینه‌های مستھلک نشده که در رابطه با اعزام کارمندان شرکت مزبور به ایران و با زگشت آنان ایزا ایران متحمل شده، مطالبه نموده است . نظیر مورد ۳ مذکور در فوق، نظر دیوان داوری این است که ایزا ایران نباشد مسئول این قبیل هزینه‌ها شناخته شود .

۵ - هزینه‌های اقدامات امنیتی جهت حفاظت کارمندان التراسیستمز

التراسیستمز برای اینکه ثابت کند واقعاً " مبلغ ۲۸۶،۲۵ دلار بابت موارد زیر متحمل هزینه شده است ، مدارکی تسلیم کرده است : استفاده از نگهبان، تهیه حصار جهت حفاظت ساختمان، تدارک ترتیبات مسافرت اضطراری، نصب زره و شیشه‌های ضد گلوله در بکی از اتومبیل‌های شرکت بمنظور تأثییرگیری کارمندان غیر ایرانی خود از تاریخ ۸ سپتامبر ۱۹۷۸ (۱۲ شهریور ماه ۱۳۵۷) تا ۳۱ زانویه ۱۹۷۹ (۱۱ بهمن ماه ۱۳۵۷)، یعنی تاریخ فسخ قرارداد . در توجیه این هزینه‌ها، التراسیستمزها دست نامای اراده داده است دال برای نکه طی مدت مزبور تهران شاهد نهاد آرامی های شدیدسیا سی بوده بطوری که در تاریخ ۸ نوامبر ۱۹۷۸ (۱۲ آبان ماه ۱۳۵۷) این نهاد آرامی ها منجر به حمله به

ادارات ایزا یران که کارمندان الترا سیستمز در آنجا مشغول کاربوده‌اند گردیده و باعث نابودی مقداری از موال شده است. طی حمله مزبور، یکی از کارمندان الترا سیستمز خسی شد.

ایزا یران، در این مورد چنین پاسخ می‌دهد که بند ۱۱ بیانیه مورخ ۱۹ ژانویه ۱۹۸۱ (۲۹ دیماه ۱۳۵۹) جمهوری دموکراتیک و مردمی الجزایر ("بیانیه عمومی") به‌نضم قید مربوط به استثناء صلاحیت مندرج در بند ۱ ماده دو بیانیه حل و فصل ادعاهای ایزا یران را از مسئولیت درقبال "صدما توارده به اتباع ایالات متحده یا اموال آنها در نتیجه جنبش‌های مردمی در جریان انقلاب اسلامی در ایران که ناشی از عمل دولت ایران نبوده است،" میراث می‌شناشد. معذالک، حتی اگر دیوان داوری برای رسیدگی به این قسم از ادعاهای صلاحیت می‌داشت، به نظر ایزا یران، این شرکت مسؤول پرداخت هزینه‌های امنیتی بشمار نمی‌آمد، زیرا که در قرارداد دقیدی که ایزا یران را برای حمایت از کارمندان الترا سیستمز متعهد بشناسد وجود ندارد.

به نظر ما استدلال ایزا یران به استناد بند ۱۱ بیانیه عمومی در مورد ادعاهای مربوط به هزینه‌های امنیتی، صادق نیست. این هزینه‌ها، ندر نصیب صدما تنشی از جنبش‌های مردمی در جریان انقلاب، بلکه برای جلوگیری از ایرا داینگونه صدمات تقبل گردیده است. با اینکه روشن است که وجود چنین جنبش‌های الترا سیستمز را وارد آباقدا م کرده است، غرض از قیود استثناء مندرج در بند ۱۱ بهیچوجه‌ای نبوده است که غیر از ادعاهایی که مستقیماً از صدمات واقعی ناشی شده، دعاوی دیگری را نیز در برگیرد. بنابراین، ادعا در حیطه صلاحیت دیوان داوری است، زیرا کما زفسخ قرارداد "ناشی می‌شود". بند ۱ ماده دو بیانیه حل و فصل ادعاهای درموردا عتراف دوم ایزا یران، دیوان داوری خاطرنشان می‌سازد که هزینه‌های مربوط به اقدامات تامینی را نمی‌توان منطقاً "در ارتباط با فسخ قرارداد" دانست.

بنابراین، برای قبول این بخش از ادعا، دلیلی وجود ندارد.

هزینه‌های پیشکی مربوط به محروم شدن مدیر الترا سیستمز

بدترتبی که در مورد ۵ فوق لذکر خاطرنشان گردید، در نتیجه حمله به ادارات ایزا یران یکی از کارمندان الترا سیستمز مجروم شد. مبلغ مورد ادعاهای الترا سیستمز با بت این حادثه ۵۵۶ دلار است. اعتراف ایزا یران در این مورد عین اعتراف آن

دیوان لزومی بدرسیدگی به موضوعات صلاحیت نمی بیند، چه، در هر صورت ادعای مبلغ مذکور در را ببطیبا فسخ قرارداد نمی باشد.

۷ - عدم النفع بدلعت فسخ قبل از موعد قرارداد

التراسیستمز باست عدم النفع ناشی از فسخ قبل از موعد قرارداد مبلغ ۱۵۸،۴۸۲/۸۴ دلار مطالبه می نماید، این مبلغ بر اساس ۵/۸٪ کل حقوق ۱۵ نفر کارمندیا بست ۶۰ نفر/ماه کار آن جام شده طبق قرارداد منها هی آن مقدار نفر/ماهی که صورتحساب آنها قبل "ارسال گردیده، محاسبه شده است. ۵/۸٪ عبارت از نظرخی است که از نظر التراسیستمز برای چنین کاری "سودخالص عادله" محسوب می شود و تعداد کارمندان و نفر/ماه بر مدت کامل پیش بینی شده در قرارداد مبتنی است.

درا عمال ضابطه مربوط به پرداخت حق الزحمه مندرج در ماده ۳ - ۱۵ قرارداد، واضح است که عدم النفع بخشی از "هزینه های واقعی که در را ببطیبا فسخ قرارداد آن جام شده..." نیست و بنا بر این، طبق بند الف ماده مزبور قابل پرداخت نمی باشد. آنگاه این مسئله مطرح می گردد که آیا عدم النفع مشمول بندب ماده ۳ - ۱۵ بابت بخشی از "هزینه های دیگر التراسیستمز ناشی از... فسخ" می گردد یا خیر، در این صورت، دیوان داوری اختیار دارد که در مورد موردن قابل وصول بودن این قبیل هزینه ها و میزان آن ها تصمیم گیرد. به نظر دیوان داوری در اینکه بتوان بندب ماده ۳ - ۱۵ را به ترتیبی تفسیر نمود که شامل عدم النفع گردد، تردید وجود دارد. بنا بر این و با درنظر گرفتن اینکه قرارداد با تواافق طرفین فسخ گردیده و نه در اثر نقض یک جانبه قرارداد بوسیله احد طرفین، دیوان داوری معتقد است که التراسیستمز استحقاق دریافت واجیی بابت منافعی که در صورت عدم فسخ قرارداد ممکن است ندارد. بنا بر این این بخش از ادعای زدمی شود.

۸ - صورتحساب پرداخت نشده بابت به روز کردن پروژه

التراسیستمز صورتحسابی به مبلغ ۴۶،۶۴۵/۴۶ دلار، با ذکر جزئیات هزینه های مربوط به مشاوره و سایر کارهای مربوط به قرارداد که ظاهرا "پرداخت نگردیده، تسلیم کرده است. مدارک نشان می دهد که کاربنا به تقاضای ایران انجام گرفته است. ایزایران دریافت صورتحساب را انکار می کند، ولی منکر آن جام کارنیست. بنظر ما، صورتحساب محتملاً "ارسال و دریافت شده، اما بدلیل وقفه کلی در روابط قراردادی از پرداخت آن خودداری گردیده است. بندها، در خواست کارو آن بمحض درخواست مزبور،

صرف نظر از قرارداد، لااقل با بت اجرت المثل برای آیزا ایران ایجاد تعهد می کند. بهترین ملک مسئولیت خود صورتحساب است. بنا براین، ما پرداخت صورتحساب را به آلترا سیستمز مجا زمیدانیم.

۹- هزینه های پرداخت نشده مربوط به حمل و نقل زمینی کارکنان بمنظور تامین

جانی ایشان

آلترا سیستمز با بت هزینه های حمل و نقل که در رابطه با ایاب و ذهاب کارکنان وی طی مدت ۸ سپتامبر ۱۹۷۸ (۱۷ شهریور ماه ۱۳۵۲) تا ۳۱ ژانویه ۱۹۷۹ وی طی مدت ۸ سپتامبر ۱۹۷۸ (۱۷ شهریور ماه ۱۳۵۲) تا ۳۱ ژانویه ۱۹۷۹ (۱۱ بهمن ماه ۱۳۵۲) متحمل شده است، مبلغ ۵۰/۸۲۸ دلار مطالبه مینماید. بنا به دلائل مذکور در مورد ۵ بالا، دیوان داوری، این بخش از ادعای مردود می داند.

۱۰- مبلغ کل دین با بت صورتحساب بهای منضم به صورتحساب نهائی

بنا براین کل مبلغ قابل پرداخت به آلترا سیستمز با بت کارهای انجام شده و هزینه های فسخ قرارداد ۹۶/۹۲، ۱۹۱ دلار است.

۱۱- بهره دین

آلترا سیستمز مدارکی ارائه داده دال براین که دی ایران عدم توانایی خود در وصول وجهه از آیزا ایران، ناچار بوده مبالغی با نرخ ۱۲ تا ۲۱ درصد، قرض نماید.

دیوان داوری معتقد است که آلترا سیستمز با بت قصور ایزا ایران در پرداخت وجهه مورددین، استحقاق جبران خسارت را دارد و مبلغ خسارات دراین مورد ۹۵، ۰۰۵ دلار خواهد بود.

ج - ضمانت نامه

خواهان مدارکی ارائه داده است حاکی از اینکه مبلغ ضمانت نامه به بستانکار رحاب ایزا ایران واریز شده است (بهینه داده ۳ ریال جمیع شود) بهمین دلیل مطالبه مبلغ ضمانت نامه توسط ایزا ایران خلاف بوده است، از این رو خواهان استحقاق آنرا دارد که ۴، ۲۴۰ دلار بابت هزینه های حفظ و نگاهداری ضمانت نامه دریافت کند. بعلاوه، ایزا ایران با یادآوری این دعوی، اقدام به صدور یک رای توضیحی خواهد داشت.

ه - دعاوی متقابل ایزا ایران

۱ - حق بیمه های اجتماعی

در مورد حق بیمه اجتماعی ایزا ایران نامه ای را بعنوان مدرک ارائه کرده است که در تاریخ ۲۶ دی ۱۳۶۰ (۱۶ زانویه ۱۹۸۲) از سازمان بیمه های اجتماعی دریافت کرده بود. این نامه نشان می دهد که در رابطه با قرارداد مورخ ۱۵ مهر ۱۹۷۶، ۲۶۲، ۲۵۸، ۲۶۷ می داشت. این مبلغ حق بیمه ریال با بابت حق بیمه های اجتماعی باشد. اما محاسبه این مبلغ حق بیمه ظاهرا " دوره دیگری را هم در بر میگیرد که طی آن قرارداد مورخ اول سپتامبر ۱۹۷۷ مجري بود.

این دعوی به قرارداد مورخ ۱۵ مهر ۱۹۷۶ مربوط نمی شود و بهمین دلیل تا آنجا که این دعوی متقابل از آن قرارداد ناشی شود، صلاحیت دیوان در مورد این دعوی متقابل مورد تردید است. (بهینه ۱ ماده ۲ بیانیه حل و فصل دعاوی رجوع شود). با اینحال بدلاشیل زیرنیازی نیست که دیوان به این موضوع مربوط به صلاحیت بپردازد. نامه سازمان بیمه های اجتماعی فی نفعه نمی تواند دلیلی کافی بر بدهی التراسیستمز باست حق بیمه های اجتماعی تلقی گردد. در این مورد باید توجه داشت که این نامه که مطلبی در اثبات آن ضمیمه نشده است، نمی تواند بنحو راضیت بخشی مبنای محاسبات انجام شده را توضیح دهد.

علاوه بر این ، ایزا ایران بهنگام مذاکرات مربوط به قرارداد مورخ اول سپتامبر ۱۹۷۷ در تلکس مورخ ۱۰ اوت ۱۹۷۷ (۱۴ مرداد ۱۳۵۶) اظهار میدارد : "اگر بعد از پرداخت حق بیمه‌های جتماً عی لازم شود ، این مبلغ به نرخ خدمات افزوده خواهد شد" هیچکس ادعای نکرده که چنین تغییراتی در نرخ خدمات داده شده است . بدینسان می‌توان فرض کرد هرگونه بدهی انترا سیستمز با بت حق بیمه‌جتماً عی در رابطه با قرارداد ۱۹۷۷ ، سرانجام باید توسط ایزا ایران پرداخت گردد .

بدلائل فوق ، دیوان برای مجاز شمردن دعوی متقابل مربوط به حق بیمه‌های اجتماعی فاقد بینات کافی است .

۲ - هزینه‌های مربوط به خاتمه خدمت کارکنان

ایزا ایران مدعی است که مبلغ ۲۱،۳۴۶ دلار با بت هزینه‌های خاتمه خدمت کارکنان به انترا سیستمز پرداخت نموده درحالیکه قرارداد آنان خاتمه نیافته است . انترا سیستمز منکر وصول چنین مبلغی است . مدارک نشان می‌دهد که صورتحسابی با بت مبلغ مزبور ارسال گردیده ولی در آن با راه آنقدر نگرفته و انفعال از خدمت مورد نظر تحقق نیافته است . چنانچه وجد پرداخت شده بود ، فرم موجود در پرونده ایزا ایران تائید پرداخت ، منجمله شماره چک رانشان می‌داد ، اینکه پرونده فاقد چنین مدارکی است ، موبایل نتیجه است که انترا سیستمز ووجه را دریافت نداشته است . ایزا ایران مدرک دیگری درباره پرداخت مزبور را شنیده است .

بنا بر این ، ادعای متقابل ایزا ایران با بت اضافه پرداختی مزبور باشد و شد.

۳ - پیش پرداخت

در این نکته تردیدی نیست که ایزا ایران ۱۰۰،۰۰۰ دلار با بت پیش پرداخت دروجه

آلتراسیستمز تا دیده کرده و ضمانت نهادی با نکی برای تضمین آن مبلغ صادر شده است .
قرا ربودکه این مبلغ با قساط و با کسر از صورتحسابی ای الترا سیستمز با زیرداخت شود .
ایزا یران مدعی است که ۴۰،۰۰۰ دلار از این مبلغ با زیرداخت نشده ، و طالب وصول
آن است . اما صورتحسابی که به دیوان ارائه شده است نشان می دهد که کل مبلغ
۱۰۰،۰۰۰ دلار از صورتحسابی کسر شده است . آخرین کسر از صورتحساب شماره ۱۵ فوق
الذکر مبلغ ۳۰،۰۰۰ دلار صورت گرفته است . بنابراین این بخش از دعوی متقابل
رانمی توان پذیرفت .

۴ - راجع به پارهای مالیات ها

ایزا یران در مورد اینکه به چه علت این ادعای متقابل تا تاریخ ۵ نوامبر ۱۹۸۲
(۱۴ آبانماه ۱۳۶۱) ثبت نشده بود توضیحی نمی دهد . بنابراین ، طبق بند ۳
ماده ۱۹ مقررات دیوان داوری ، دیوان لاجرم ادعای متقابل را رد می کند ، زیرا
که برآس مدارک موجود ، دیوان نمی تواند تا خیر در ثبت ادعای متقابل را " تحت
اوپاع و احوال جاری " موجه بداند .

و - هزینه های داوری

آلتراسیستمز مدعی است که هزینه های را که بابت داوری متحمل شده ، به ۱۱۱،۸۰۰ دلار بالغ می گردد .

اگرچه مبلغ مذبور تا حدی فاقد دقت و صراحت است ، با اینحال ظاهرا " ۳۰،۰۰۰ دلار
برای هزینه های غیر از حق الوكاله (هزینه مسافرت و ترجمه) ، کم در ماده ۱ - ۳۸
(الف) و (ب) مقررات دیوان پیش بینی شده ، صرف گردیده است . در تعیین میزان
معقول حق الوكاله دیوان این حقیقت را در نظردارد که خواهان با این دلیل هزینه های
اضافی را متحمل شده که ایزا یران تا آخرین مرحله حریان داوری در مورد وضعیت خود
اطلاعاتی در اختیار خواهان نگذارد است .

با اعمال مواد ۳۸ ، ۳۹ ، ۴۰ مقررات دیوان ، دیوان مقرر می دارد که هزینه های
داوری بنحوی سرشکن شود که ایزا یران ۶۰،۰۰۰/- دلار از هزینه های داوری
آلتراسیستمز را متحمل گردد .

ز - کل مبلغی که ایزا ایران باید تا دیده کند

طبق نظرات فوق الذکر در حکم جزئی حاصل عقیده داریم که ایزا ایران باید مبلغ ۳۶۱،۱۳۶/۹۲ دلار بدلترا سیستم بپردازد.

ح - موضوع دین دولت جمهوری اسلامی ایران

در این حکم، خوانده دیگر این پرونده یعنی جمهوری اسلامی ایران را مسئول پرداخت هیچ بخشی از دعاوی مطروح نهی شناسیم. بدینسان دولت ایران جز بحجب بیانیه مورخ ۱۹ زانویه ۱۹۸۱ (۲۹ دیما ۱۳۵۹) دولت جمهوری دمکراتیک و مردمی الجزایر، مسئول نیست.

بخش چهارم - حکم جزئی

حکم دیوان به شرح زیر صادر می گردد:

۱ - خوانده، اینفورمیشن سیستم ایران، مبلغ سیصد و شصت و یک هزار و پانصد و شش دلار و نود و دوست (۳۶۱،۱۳۶/۹۲ دلار آمریکا) به خواهان، آلترا سیستم اینکورپوریتد پرداخت خواهد گردید.

بمحض اطلاع رئیس دیوان، این پرداخت از محل حساب امامی که بحجب بند ۷ بیانیه مورخ ۱۹ زانویه ۱۹۸۱ (۲۹ دیما ۱۳۵۹) دولت جمهوری دمکراتیک و مردمی الجزایر گشايش یافته، صورت خواهد گرفت.

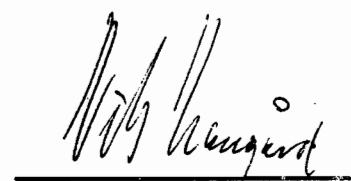
۲ - دیوان بدینویله هرگونه حقوق و تعهدات به موجب قضاوت نامه بانک ملی به مبلغ ۱۰۰،۰۰۰ دلار مذکور در بخش دوم بالا وضما نت نامه متقابل با نکی بانک آمریکا به شماره ۷۷۵۰۶ - SBIA، راباط وکان لم یکن، اعلام میدارد.

۳ - دیوان داوری ملاحیت خود نسبت به موضوعات حل نشده مذکور در بخش دوم (ب) ۱ و ۲ را، محفوظ نگه میدارد.

۴ - بدینو سیله حکم جزئی حاضرجهت ابلاغ به کارگزارانی در ارتباط با ردیف ۱ حکم،
به ریاست دیوان تسلیم می شود.

لاهه ،

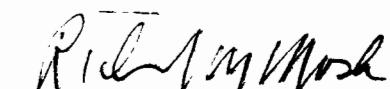
به تاریخ ۱۴ مرداد
۱۳۶۱ - ۱۹۸۳ برابر با ۱۳ الصندماه

نیلز منگارد

بنام خدا

جها نگیرشانی
(نظر مخالف)

ریچارد ام. ماسک
(نظر موافق)